

Pálida luz en las colinas

Títol original: *Tôi yamanami no hikari* (AKA: *A Pale View of Hills*) **Direcció i guió:** Kei Ishikawa (novel·la: Kazuo Ishiguro) **País:** Japó **Durada:** 123 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Suzu Hirose, Fumi Nikaido, Yoh Yoshida, Camilla Aiko... **Música:** Pawel Mykietyn **Fotografia:** Piotr Niemyjski **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 26/06/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en japonès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Anglaterra, 1982. L'Etsuko rememora juntament amb la seva filla Nikki la seva joventut a Nagasaki, evocant un passat de relacions i decisions que van marcar per sempre la seva vida i la de les seves filles. Tanmateix, com més s'internen en aquesta memòria, més clar resulta que aquests records amaguen secrets capaços d'alterar la vida de totes dues. (FilmAffinity)

CRÍTICA

17/05/2025 - CANES 2025: El director japonès Kei Ishikawa adapta una subtil i misteriosa novel·la del Premi Nobel Kazuo Ishiguro, i aconsegueix majoritàriament traduir-la bé a imatges

L'estil de l'escriptor **Kazuo Ishiguro** és únic per la manera com aconsegueix guanyar impuls viatjant cap enrere, en lloc de cap endavant. La típica pregunta que sorgeix en llegir una història apassionant ("què passa després?") s'inverteix per convertir-se en "què va passar?". Aquest factor fa que l'aclamat director japonès **Kei Ishikawa** sigui la persona ideal per adaptar la seva obra (en aquest cas, la seva aclamada primera novel·la, **Pálida luz en las colinas**) en una pel·lícula homònima estrenada aquesta setmana a la secció Un Certain Regard de Canes. La seva pel·lícula *A Man*, estrenada i premiada a Venècia el 2022, també presentava un disseny narratiu únic que "tirava la vista enrere". Ishiguro, productor d'aquesta adaptació, va pronunciar unes paraules abans de la projecció, afirmant que es tracta d'una "bonica pel·lícula [...] basada en un llibre molt dolent". El Premi Nobel té raó i està equivocadament, respectivament.

El format de minisèrie sembla haver-se convertit en la forma més intel·ligent d'adaptar novel·les del calibre de **Pálida luz en las colinas**; tanmateix, es nota la tensió en l'adaptació d'Ishikawa en transformar el text original, encara que força breu, en una pel·lícula de dues hores de ritme àgil. Les crítiques inicials de la pel·lícula també destaquen la seva temàtica rellevant i actual: les seves reflexions sobre el llegat dels bombardejos nuclears dels Estats Units a Hiroshima i Nagasaki. No obstant això, aquest èmfasi ajuda a explicar per què la pel·lícula resulta finalment reeixida: el guió i les decisions de direcció d'Ishikawa emfatitzen certs aspectes del text original, permetent que la pel·lícula se sostingui com una obra d'art autònoma. El to també s'adapta al llenguatge particular del cinema: mentre que el llibre és més auster i críptic, la pel·lícula resulta més consistent i emocionalment transparent, prioritzant primers plans de rostres bells.

Encara que la idea de les línies temporals entrelaçades en la literatura comercial (i les seves adaptacions cinematogràfiques) s'ha convertit en un clixé, la veritat és que Ishiguro "va arribar primer", quan la seva carrera va començar a enlairar-se a la dècada de 1980. Intentarem ser el més concisos possible sobre la densa trama: la protagonista, Etsuko (interpretada a la seva joventut per **Suzu Hirose**, col·laboradora habitual de Kore-eda, i a la mitjana edat per **Yoh Yoshida**) ha emigrat a Anglaterra després de passar la seva joventut a Nagasaki durant la guerra. La seva brillant filla Niki (**Camilla Aiko**), una aspirant a escriptora, torna a la casa familiar, que està en venda, des de la seva accelerada i satisfactòria vida a Londres. Com es pot intuir, en arribar, una onada de records confusos aflora a la superfície.

L'Etsuko somia i recorda (ahora) una dona intrigant i la seva filla, que vivien en una cabanya atrotinada davant de casa seva el 1952, quan ella estava casada amb el seu primer marit, Jiro (**Kouhei Matsushita**). Es tractava de la Sachiko (**Fumi Nikaido**), les dificultats de la qual per criar una filla jove i problemàtica tracen inquietants paral·lelismes que perceben tant l'Etsuko com el públic.

Les línies temporals dels anys 80 i els 50 s'entrellacen amb força elegància. Sens dubte, les seccions en anglès estan dirigides i interpretades de manera més maldestre, fins al punt que la pel·lícula recorda breument un drama nocturn de la BBC, però el públic (i, amb sort, els crítics pedants) hauria de ser capaç de passar per alt això. Com que ell mateix és un àvid cinèfil, l'obra d'Ishiguro s'adapta bé al cinema i a la seva demanda de narrativa visual, a causa de la seva passió per la "narrativa pura". És temptador no revelar el moment en què sona una música extradiegètica clau, però, a més de "entendre" Ishiguro, aquesta pel·lícula també capta l'eufòria edificant de la música de **New Order**.

David Katz - cineuropa.org